

СКРИВЕНЕ ТАЈНЕ О СРБИЈИ: Није тачно да смо под Турцима били 500 година...

14.10.2017.

Када се први пут у историји помиње српско име и, можда још битније, где? Ко је заиста био први српски краљ? Сазнајте то и још много више у тексту посвећеном мало познатим чињеницама из српске историје.

1. Српско име се први пут помиње у 15. веку пре нове ере

Премда је предмет спора када се Срби први пут помињу као народ, прво помињање српског имена није. Име које Срби често користе да именују великог патриоту — Србенда — помиње се у најстаријем делу светске књижевности (тада усмене) „Рг Веди“, збирци верских химни Индо-аријеваца.

У 8. мандали овог дела, чија се старост (мада за разлику од осталих мандала отежано) смешта у период између 12. и 15. века пре нове ере, у 32. химни посвећеној богу громовнику Индри, у другом стиху, Србинда је непријатељ моћног Индре, кога овај заједно са Пипром убија и пушта низ воду. Ко је тачно Србинда, не зна се, а стога ни контекст овог стиха.

Такође, нејасно је и то каква је повезаност Србинде и Срба као народа, и да ли је уопште има (огроман број санскритизама у српском језику сугерише на то да нека, можда и крупна, веза постоји), али етимолошко порекло речи „Србин“ и „Србинда“ је несумњиво исто, па је ово недвојбено прво помињање српског имена у историји.

2. Први српски краљ није био Стефан Првовенчани

Често кажемо да је први српски краљ био Стефан Првовенчани, други син Стефана Немање. Међутим, то једноставно није тачно.

Први Србин који је крунисан за краља био је предак Стефана Првовенчаног, краљ Михаило Војисављевић, господар Дукље, који је први након погибије кнеза Часлава Клонимировића објединио српске земље од Цетине до Скадра и од реке Босне до Београда.

Михаило је успевао да продре све до Драча, и да против Бугара и Византије ратује делимично успешно.

Његов син Константин Бодин био је проглашен и за цара Бугарске.

Познат је по свом портрету у цркви Светог Михаила у Стону, који је једини сачувани приказ српских владара из преднемањићке епохе.

Уздизање краља Стефана, а игнорисање Михаила обично се објашњава чињеницом да је потоњи био близак Риму и да је крштен по западном обреду, али је то последица каснијег начина размишљања и преувеличавања нечега што је у основи у том времену било верско-политичко, а не етничко питање, игноришући притом чињеницу да је и краљ Стефан своју круну примио из Рима.

3. Срби су и пре Сеоба живели у данашњој Војводини

Срби на територији Војводине били су део староседелачког словенског становништва (посебно у Срему), а већи број Срба почиње да се насељава на то подручје почевши од 14. века. Пре почетка турског освајања овог дела Паноније, Срби су чинили готово половину становништва.

Српске владарске куће подизале су многе задужбине на територији данашње Војводине, међу којима се посебно истичу манастири Кусић и Сенђураћ, чији су ктитори били Бранковићи у 15. веку. Спаљивање моштију Светог Саве на Врачару догодило се након што су Срби у Банату дигли велики устанак и његов лик ставили на ратни барјак — 100 година пре Великих сеоба.

Седамдесетак година пре Банатског устанка, краткотрајно је том територијом владао самозвани српски цар Јован Ненад, чија се држава две године простирала на целој територији данашње Бачке, већим делом северног Баната и данашњом јужном Мађарском.

4. Под Турцима смо робовали 345 година — не 500

Ово је једна од најчешће понављаних неистина о историји Срба, иако је њу невероватно лако развејати — довољно је само знање математике из другог разреда основне школе и историје из седмог.

Премда је та година била од великог значаја, 1389. нисмо пали под Турке.

У деценијама након Косовске битке, Србија је, премда једно време вазал Османлија, била независни ентитет, ништа мање него што је то данас, и под Турке је пала 1459. године, османским заузимањем Смедерева.

За све време робовања Срби су дизали устанке, а дали су и највећи допринос ослобођењу 1718. године, када су Аустријанци ослободили Београд и данашњу Шумадију и успоставили Краљевину Србију са хабзбуршким монархом као сувереном (Отмани су поново освојили ту територију 1739), али је онај који је дефакто донео слободу Моравској Србији остао познат као „први“ 1804. године (са краткотрајним падом између 1812-1815).

Проста математика: 1804 — 1459 = 345. Као и обично, Срби су мегаломани и иду у сваку крајност, чак и када себе треба оцрнити, па тако за пад узимамо 1389. годину, а за ослобођење формално турско напуштање тврђава 1867.

5. Србија је прва европска земља после Француске која је укинула феудализам!

Разлог зашто се Први српски устанак често назива и „револуцијом“ јесте радикална промена уређења. На ослобођеној територији укинути су сви феудални односи, а српски сељак постао је власник своје земље.

Овакав развој није усамљени случај.

Када је 1835. године изгласан Сретењски устав, толико либералан и демократичан за своје време да је (сада високодемократска) Аустрија са осталим силама захтевала његово хитно укидање, руски амбасадор га је назвао „француским расадом у балканској шуми“.

Извор: sputniknews.com